

РАЙ АМСТЕРДАМ

© 2026 Бари Късел
Всички права запазени.

Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана, съхранявана в информационна система или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да е начин – електронен, механичен, фотокопиране, звукозапис или друг – без предварителното писмено разрешение на автора.

Първо издание: 2026
Дизайн и оформление: издателство Barrydoor
Печат: Амазон

Контакт: <https://www.barrydoor.nl>

Бари Късел

РАЙ АМСТЕРДАМ

BARRYDOOR
Uitgeverij

*Този роман посвещавам на моята мила съпруга Теди,
която ми подари нашата прекрасна дъщеря Нина —
дъщеря, с която се гордея безкрайно.*

Бари Късел

ПРЕДГОВОР

Понякога една история започва с една малка идея, а завършва като цял свят.

„Рай Амстердам“ е третата и последна книга от трилогията „Мистерията на изгубения пръстен“. След всичко, което героите преживяха в предишните две книги, тази история ги отвежда още по-далеч – в свят, в който границата между минало и бъдеще, човек и машина, реалност и невъзможното постепенно изчезва.

Този роман е за приключението, но и за избора. За това какво остава от човека, когато всичко познато около него се разпадне. За приятелството, любовта, жертвата и надеждата, че дори след най-тъмните времена може да има място, което да наречем дом.

Амстердам в тази книга не е просто град. Той е символ. Символ на човешката воля да оцелее, да съхрани свободата си и да започне отново.

В романа има наука, фантастика, мистерия, хумор, необичайни същества, други измерения и много невъзможни на пръв поглед ситуации. Но зад всичко това стои един прост въпрос:

Какво бихме направили, ако светът, който познаваме, престане да съществува?

Отговорът оставям на читателя.

С написването на „Рай Амстердам“ завършвам историята, която започна с „Мистерията на изгубения пръстен“. За мен това не е просто краят на една трилогия. Това е краят на едно дълго въображаемо пътуване, в което героите постепенно се превърнаха в нещо повече от имена.

А сега е време те да продължат сами – в света на читателя. Приятно изживяване.

Иван Стоянов-Бари

Част 1

Амстердам, година 2020.

Банкнотата от десет евро, спечелена за първи път в „Холанд Казино“, бе една от любимите, веществени реликви на Джералд Хулсхоф. Току-що пенсиониран банкер, работещ дълги години като мениджър на отдел, и то не къде да е, а в най-голямата банка на страната, той бе уважаван служител в Националната Банка на Нидерландия, но много малко хора знаеха за неговата слабост, а именно залаганията в Казината.

Вече няколко минути Джералд се взираше в синкавата хартийка, поставена на бюрото му, до прозореца. Нахлуваха спомени, приятни спомени, от близкото минало. Тези десет евро бяха първият му залог на рулетка и първите триста и шестдесет евро бърза печалба. Бе избрал числото двадесет и то се падна, точно 20. Радостта му бе безгранична, защото точно тогава той бе току-що завършил университета по финанси и нямаше пукната пара в джоба. Само тези десет евро.

Оттогава всичко му потръгна. Взеха го като стажант в Банката и шефовете му бяха много доволни от работата му. Той бе отличен математик и много от колегите му му завиждаха за тази му дарба. В казиното той печелеше доста често, защото използваше уменията си пълноценно. Винаги играеше на ръба на риска и това го правеше в повечето случаи победител.

Там срещна и бъдещата си съпруга, Денис. Тя, също като него, бе находчива в избора си на стратегия и съвместно с развитото си шесто чувство, то често и тя печелеше огромни суми.

След година скрити погледи в Казиното, те се ожениха, роди им се дете и заживяха на десетия етаж в огромен луксозен апартамент в централната част на Амстердам.

И така до ден днешен, всичко вървеше, като по мед и масло. Детето им порасна, хвана по собствен път и се виждаха само по празниците.

Вече без ангажименти, те години наред ходеха в Казиното. То бе като техен втори дом. Развличаха се чудесно. Парите за тях не бяха проблем. Печелеха почти винаги, когато ходеха там, а когато губеха, то пенсията, която Джералд започна да получава, компенсираше, тъй като бе също огромна.

Докато настъпи кризата с коронавируса.

Всичко замря в Амстердам.

И понеже те бяха в рисковата група, то се налагаше вече те да не излизат навън. Храната, която си поръчваха, куриерите я донасяха в апартаментата им, като стояха на разстояние от минимално метър и половина, докато съпругата му Денис плащаше с мобилния си телефон.

Проблемът им бе обаче боклукът. Някой трябваше да изхвърля чувалите с отпадъците в контейнера, който се намираще през улицата. А това изискваше излизане извън апартаментата им, което бе рисковано за тях.

— Скъпи, не гледай в тази банкнота! — поде разговор Денис и, продължавайки с понижаващ тон, добави: — Знаеш, че нямаме избор. Трябва да изнесем боклука само пред вратата на апартаментата ни и да поставим тези десет евро на чувалите с прикрепена бележка.

— И какво ще напишем на нея: „Моля, изхвърлете ни боклука, че нас ни е страх, за да не хванем короната“ —

отговори с унил глас Джералд.

— Да, точно така! Това ще напишем. Но можем и да добавим: „Ние сме страхливци, затова ни простете.“

— А не сме ли?

— Не, не сме, защото сме в рисковата група. Ти това не го ли разбираш? — разгореци се съпругата му. — Знаеш ли колко хора измряха в болницата? Само до вчера бяха повече от хиляда. И то половината от тях са около нашата възраст.

— И да нямаме поне една друга банкнота, освен любимата ми от Казиното?!

— Знаеш, че вече от години не работим с книжни пари. Само с разплащания чрез Интернет и мобилния ни телефон.

— Ако знаеш само какви спомени ми навява тази банкнота, скъпа Денис!

— Знам много добре, но трябва. Нямаме избор.

Бившият banker стана от бюрото си и погледна през прозореца. Загледа прекрасния изглед, който се откриваше пред него. От десетия етаж се виждаше всичко като на длан.

Градът бе облян в светлина. Бе толкова чисто навсякъде. Нямаше никакво движение. Всичко бе замряло. Само тук-там някой куриер с предпазна маска на лицето, яхнал велосипед, се движеше в посока към поредния си клиент.

Апартаментът имаше две страни, от които можеше да се вижда града. Южната част на зданието бе обърната към центъра, а северната сочеше солената река-пролив, наречена Ай. Тя свързваше вътрешното езеро „Айселмир“ и Северно море. По нея се движеха както малки товарни кораби, така и големи круизи.

Точно в този момент пред сградата бе акостирал голям, супер луксозен круиз, наречен „Принцеса Виктория“. Той бе с хиляди богати пасажери на борда. За щастие никой не бе заразен и животът на кораба течеше, както и преди кризата. Този круиз бе избягал с богатите си пътуващи, както от Великобритания, така и от Америка, с цел да избегнат вируса. За да можеш да се качиш на този круиз, ти трябваха милиони в банката. Само един билет струваше най-малко петстотин хиляди паунда. На кораба имаше запаси от храна за най-малко година. Това бе един вид Ноев ковчег.

Той бе спрял за последно в населено място, за да може да зареди и последните провизии, както и гориво. Това място бе Амстердам.

Входната врата на апартамента се намираше откъм северната част. Точно, където бе спрял и корабът. До вратата се намираше и една от спалните на Джералд и Денис. От прозореца се виждаха каютите на пасажерите. Те бяха толкова близо, че дори махаха на обитателите на апартаментния комплекс. Разстоянието не бе повече от петдесет метра. Дори се налагаше на пасажерите да затварят с пердета каютите си, за да не бъдат гледани как се събличат или правят любов.

— Кога ще изхвърлим чувалите с боклука пред вратата? — попита Денис, хванала вече банкнотата за единия край.

— Ами, сега? — отговори съпругът ѝ, стискайки другия край на банкнотата, и продължи: — Ти напиши бележката.

— Вече е написана и закачена с тиксо на единия от чувалите — каза Денис, дърпайки все по-силно десетте евро. — И пусни проклетата банкнота, човече!

— Добре де! Вземи я! — Той пусна хартийката и се намести пак в стола, забождайки глава в екрана на компютъра си.

— Двамата ще ги изнесем. Ела и ми помогни!

— Но нали само до вратата, тук на етажа.

— Да, нали затова и тази бележка, и тези пари, та дано някой посмее да ги вземе и свали долу на улицата.

— Дано Есмералда ги вземе. Тя нали работи в болницата като анестезиолог?

— Който и да ги вземе, поне да се почерпи с тези десет евро.

— Но те са моя късмет — започна пак да увърта Джералд и добави, шепнейки на себе си: — и моя живот. На тях дължа и теб!

— Хайде, стига глупости! — срязва го Денис, като впоследствие се усмихна: — Беше добро парче, затова те взех, а не заради Казиното или парите. Особено не и заради тези десет евро.

Прикрепиха банкнотата до бележката с посланието и изнесоха чувалите до вратата, оглеждайки се дали някой няма да ги види. Зданието бе пусто. Всички се бяха изпокрили в апартаментите си и никой не излизаше навън. Всеки се боеше от всеки, за да не хване вируса.

— Виж, скъпа, кораба? Колко много хора! — понечи да каже Джералд, гледайки от прозореца на етажа, но бе скастрен набързо от Денис:

— Влизай и не се прави на герой. ОК! Това е Ноевият ковчег. Не четеш ли новините? Супер богати, с провизии за повече от година, ако не и пет! Помахай им!

— Аз не съм беден! — започна да се оправдава

обиденият ѝ съпруг.

— Не си, но не си и богат като тях. Хайде, влизай вътре, че не щеш някой вирус прелети от долните етажи.

— Само виж онази прелестна дама, отсреща на кораба, в каютата до мостика — захили се Джералд.

— Ще ти дам аз една дама! Не виждаш ли, че това е застаряваща жена с... някой до нея? — не се доизказа Денис, защото наистина до нея имаше някакъв млад момък, само по долно бельо.

— Да влизаме вътре.

Те влязоха в апартамента си и заключиха вратата с няколко, тези дни добавени, резета.

Част 2

Есмералда трябваше да тръгва за поредната си смяна в болницата, намираща се в северния край на Амстердам. Тя работеше там от няколко години като анестезиолог. Беше дошла в Холандия преди двадесет години от Португалия. Родителите ѝ бяха родени в Мозамбик, бивша колония на Португалия. Те, както и тя, бяха с тъмна кожа, но безкрайно добри хора. Бяха в собствената си страна лекари и бяха доволни от избора си. Есмералда също бе родена в африканската страна, но когато стана на пет години, то родителите ѝ заминаха за Португалия, понеже имаше недостиг на квалифицирана лекарска ръка. Заживяха там, но както и те, така и дъщеря им се отдадоха на лекарската професия изцяло. Тя завърши института по медицина в Лисабон и ѝ се отдаде шанс за стаж в Холандия, и то точно в Амстердам. След това, така и остана да живее и работи тук.

От няколко седмици вилнееше вирусът в Амстердам и тя бе на фронтната линия. Ходеше извънредно на работа и бе на постоянно повикване. Преди кризата тя бе доста напълняла и живееше нашироко. Сега тя бе станала наполовина. Напрежението, както психично, така и физично, си бе дало думата. Тъмната ѝ кожа бе избеляла и въпреки младата ѝ възраст, ясно се очертаваха кръгове под очите ѝ.

От няколко дни тя не се чувстваше добре, като знаеше, че е възможно и да е хванала вируса от пациентите си. Днес щяха да излязат резултатите от тестовете ѝ.

Тя бе съседка на Джералд и Денис Хулсхоф, като живееше през няколко апартамента. Когато минаваше покрай апартамента им, тя винаги поздравяваше и бе безкрайно любезна с тях. По природа Есмералда бе мек и добродушен човек. Може би го дължеше на пълнотата си или пък на африканския си произход.

Днес тя бе извикана от дежурния лекар и бе тръгнала незабавно. Бе му казала, че не се чувства добре още предния ден, но ѝ бе отговорено, че няма кой и че е необходима в разгара на кризата. Тя нямаше право да боледува. Затова и тръгна днес.

Мина покрай вратата на Джералд и видя няколко чувала, пълни с боклук, да стоят там. Имаше и бележка, закрепена на тях, а също и банкнота от десет евро. Тя се наведе от любопитство да прочете какво пише.

Разбра, че пенсионираният banker и съпругата му се страхуват да отидат до контейнера на улицата. Засмя се на банкнотата. Отлепи я от чувалите и я разтвори по цялата ѝ дължина. В този момент Есмералда получи пристъп на кашлица и кихна, без да иска, в ръката си. Опръска я с малки пръски. Не съзнаваше, че това може да е опасно. След което взе банкнотата и си каза, че може да изнесе чувалите и без това възнаграждение. Смяташе го за унизително, ако вземе тези десет евро само за едно сваляне на боклука. Тя взе банкнотата, сви я на две и я мушна под вратата на семейството. След което помъкна чувалите надолу. Беше доволна, че е направила нещо добро. И смяташе, че ще бъде възнаградена с отрицателен резултат на теста.

Уви, това не бе така. Тя бе заражена с вируса.

Джералд чу някакво шумолене пред вратата и се отправи натам да види, кой ли ще е добронамереният,

който ще изхвърли чувалите му. Тъкмо стигна вратата, когато видя неговата банкнота да лежи до вратата от вътрешната ѝ страна.

Той така се зарадва, че почти извика:

— Денис, чудо се случи! Десетте евро пак се завърнаха при мен!

Съпругата му в този момент бе отворила прозореца откъм южната страна, гледаща към центъра на Амстердам. Оттам тя можеше да види и кой излиза и пресича улицата. Тъкмо се канеше да каже на Джералд, че съседката им Есмералда изхвърля чувалите им, когато го чу да крещи от радост.

Той се запъти да си прибере банкнотата, когато стана течението. От отворения прозорец и пролуката на вратата банкнотата започна да излиза навън и вече бе наполовина, когато Джералд отвори вратата и банкнотата така се завихри, че пое пътя навън. Започна да пада от десетия етаж надолу. Вятърът бе толкова силен, че понесе десетте евро към кораба „Принцеса Виктория“. Достигна го за секунди и се прокрадна в една от каютите с отворен прозорец. Това бе същата тази каюта, в която бе застаряващата дама с младежът до нея.

Банкнотата меко падна на нощното шкафче на дамата и то точно до часовника, който тя бе подарила на момъка.

Част 3

Капитанът на круиза се казваше Иван Петрович Джексън. Той бе трето поколение американски гражданин, с корени от Русия.

Навремето дядо му бил един от велможите на царска Русия. Като главен съветник на цар Николай II, той се славел с винаги точните и правилни съвети, давани на управниците. Смятало се дори, че жена му била пророчица и затова той винаги, както сам се бе изразявал, „налучквал“ бъдещето безпогрешно.

Царят много го ценял и затова той бил винаги в двореца. Излизал до имението си само, за да „обсъди“ проблемните въпроси на царството с жена си. Винаги идвал с подходящите отговори и така царството било винаги във възход. Докато през 16-та година на 20-ти век жена му заболяла и след дълги месеци на легло умряла.

Обаче преди да си отиде от света, тя казала на съпруга си да бяга, колкото се може по-бързо от двореца и Русия, защото го грози смърт. Казала му и куп други работи, свързани с бъдещето.

Те нямали деца и това се оказало решаващо.

Дядото на Иван казал на царя, че възнамерява да предприеме „уж“ дипломатическо пътуване до Америка. Така била казала жена му и царят се съгласил. Дал му кораб, пълен с богатства и подаръци за американците, като очаквал добри отношения с тях. Иван му се сторил перфектния човек за тази мисия.

Така и станало.

Пристигнал във Флорида, дядото се заселил там, продал както кораба, така и богатствата и станал

почетен американец.

Оженил се за красива и много богата кубинка и си имали син, който го нарекли Петър.

Той пък станал генерал във военната флота на Америка. Участвал във Втората световна война и получил много медали за това.

Разбира се, Иван, синът му, не паднал по-далеч от дървото и той станал капитан на военен кораб. След което дълги години и капитан на супер луксозни круизи.

Така се озовал и сега, в днешно време, на „Принцеса Виктория“.

Взел с отличие всички подробни тестове за най-точен и надежден капитан, той бе и най-голямата радост на баща си.

Иван бе женен за Луиза Джексън, влиятелна дама в обществото на Флорида. Обаче след като се венчаха, той взе името Джексън, като свое трето име. Баща му не бе доволен от това и го лиши от наследство.

Затова се и скараха и не си говореха с години, докато един ден преди Новата 2020 година баща му дойде при него и му каза за вируса. Каза му това, което навремето баба му бе пророкувала.

През 2020 ще дойде вирус, който ще сграбчи света в свои ръце и няма да го пусне с години, след което ще мутира и ще довърши всички до един.

Баща му бе чул в пресата за подобен вирус, който бил вече се разпространил в Китай и се сетил за баба си, пророчицата.

Веднага бе заминал при сина си, като първо го бе помолил за прошка, след което му бе разказал за баба му и го помолил да приеме офертата на приятел от

тайното общество на „Бледниците“, в което той самият бе член, да стане капитан на „Ноевия ковчег“. Така се изразяваха там за круиза „Принцеса Виктория“. Разговорът им бе дълъг, като Иван отказваше да вярва в предсказания и измишльотините на баща си.

В края на краищата Иван склони, заради огромната заплата, която бе споменал баща му. Бе взел и жена си на борда, красивата, но вече застаряваща Луиза Джексън.

Иван бе около шейсетте и неговата потентност вече бе към края си. За разлика от него, съпругата му Луиза бе ненаситна в това отношение.

Това бе и нейния порок, на който тя и да искаше, не можеше да устои. Още като млада девойка, тя умираще от удоволствие, само като си помислеше за мъж.

За девствеността така и не си спомняше нищо особено, защото бе изнасилена или по-скоро тя бе изнасилила двамата си по-големи братовчеди по бащина линия. Тогавя това бе за нея една игра, в която самата тя се развличаше до полуда.

След това в колежа Луиза едва се сдържаше да не се хвърли в прегръдките на професорите. Те пък от своя страна се криеха от нея, за да не пострадат семействата им. Но трудно се получаваше това, защото бащата на Луиза не бе кой да е, а губернатора на щата.

Той бе властен човек и ръководеше с желязна ръка всички сфери в обществения живот, в това число и колежа, където бе записал дъщеря си. Той знаеше за нейния проблем, но се опитваше да го прикрива с какви ли не средства. От заплахи до тайни спогодби в жалеци се до администрацията му доценти.

Така Луиза не се и отърва от това „божие“ наказание,

докато не я запознах с Иван, красивия капитан от американската флота. Баща ѝ се познаваше с Петър, бащата на Иван от тайния клуб, наречен „Бледниците“. И двамата имаха кръвна група А, с отрицателен резус фактор, и двамата бяха последователи на учението на МакЕван, шотландския им ментор. А това бе едно от условията да можеш да си член на този потаен клуб.

След като ги запознах, Луиза и Иван сключиха брак набързо и така грижата на губернатора бе малко или много намалела. Само дето той се страхуваше, Иван да не разбере за нейното похотливо минало и да излязат „черните ѝ ризи“ на бял свят. Минаха години и Иван така и не разбра за миналото на съпругата си.

Той пътуваше с круизите, а тя останала си вкъщи винаги си намираще подходящи градинари, които обработваха „градината ѝ“. Годините минаваха незабелязано и сега тя, красивата Луиза, трябваше да бъде с него и то може би завинаги на този „Ноев Ковчег“.

Корабът бе акостирал в центъра на Амстердам и на всички капитанът бе дал заповед да не се отварят нито вратите на каютите, нито да се отварят прозорците. Всичко това, за да не прелети по някакъв начин вирусът от близките, високи колкото кораба, сгради. В тях имаше многобройни жители, които бяха с вперени очи в каютите на кораба.

Изключение бе направила само необузданата му съпруга, която не можеше без чист въздух.

В този момент Луиза се бе събудила от краткия сън, който бе причинен от бурния секс с Армандо, четиридесетгодишен собственик на голям интернет-концерн във Флорида.

Те бяха се запознали тук на кораба още на първа среща, по случай първото даване на капитански обяд с пасажерите. Той ѝ бе казал, че такава зряла и красива жена не бе виждал и че е склонен дори да се разведе с жена си, изящен модел от фирмата на „Шанел“.

Днес те за първи път се срещнаха в каютата на Луиза и останаха доволни един от друг. Армандо обаче бе по-предпазлив и се бе измъкнал преди тя да се събуди. Бе затворил вратата така тихо, че дори и жена, с най-чувствителния си слух не би го чула, а едва ли това бе направила вече петдесетгодишната му любовница.

— Армандо, къде си? — сепна се Луиза, като се заоглежда, търкаща очите си с ръце.

Тя не чу никакъв отговор и се надигна на лакти. Подпря се на възглавницата. Спомни си за прекрасния следобед с него и извика:

— Армандо, в банята ли си?

Тишината, която се бе настанила в стаята, я плашеше.

Тогава Луиза погледна към шкафчето, където ѝ се видя нещо, което не бе виждала с години. Това бе банкнота от десет евро.

Това бе най-голямата обида, която тя бе понесла през годините.

Този мъж се бе подиграл така жестоко с нея.

Мислеше я за проститутка ли? Бе ѝ поставил тази банкнота като отплата за доброто ѝ въртене в леглото и бе избягал като крадец през нощта?

Това тя нямаше да преглътне лесно. Облече се, взе банкнотата със себе си и се запъти към Голямата зала, в която се надяваше да го намери и да му натрие банкнотата в лицето.

Обаче Луиза не знаеше, че точно тази банкнота бе банкнотата на Джералд Хулсхоф.

Тя не знаеше и че тази банкнота бе заразена с вируса, когато Есмералда неволно бе кихнала върху нея.

Не знаеше, че тази банкнота ще промени живота не само на нея, но и на целия кораб „Принцеса Виктория“.

Част 4

Шотландия, 2066 година

След като всички, които се отскубнаха от „Ада“ на Касул, се намериха в лабораторията на МакЕван, то душите на Бери, Рим, Розаделия и Пелопония не съзнаваха точно какво се случва с тях.

Трябваше възстановяването на физическите им тела да се извърши поетапно и с най-новата технология. През петдесетте години на 21 век се случваха такива чудеса на науката, които се доближаваха до тъй нареченото, дори от научните величия, „магьосничество“.

За щастие, МакЕван разполагаше с достатъчно база данни и ДНК материал и на четиримата, загубили телата си в „Ада“. Беше дал нареждане на служителите му да вкарат данните и да пуснат машината за възстановяване.

Бери се „събуди“ пръв и с изненада видя как неговото първо движение на ръката му описва полукръг. Той видя с нескривана радост как ръката му вече е материализирана. Чувстваше всяко мускулче, както на бицепсите си, така и на всеки пръст. Знаеше, че дълги години той бе просто един дух, витаещ в кръговете на „Ада“. Започна бавно, но методично да си спомня какво се бе случило с него.

Спомни си как той и съпругата му Теодора бяха в Холанд Казино. Спомни си как там с някой си Флеки се бяха запознали и бяха „обрали“ казиното със сто хиляди евро. След това те тримата отидоха в другата зала на казиното, където бяха маговете Робен и Емиле и изнасяха шоу. Спомни си как там към тях се

присъедини и Розаделия, дъщерята на испанския посланик в Холандия.

Всички тези образи започнаха ясно да изпъкват в главата му.

След което дойдоха и действията.

Маговете ги поставиха на маса номер тринадесет и след това всички те, Флеки, момък с петно на лицето, красивата Розаделия и те двамата със съпругата му, се намериха под „купол“ от непозната за тях материя. Този купол бе и причината за тяхната физическа смърт. Този купол пътуваше към Ада, а Робин и Емиле бяха служители на Касул, сътворител на долния свят, наречен от земните хора „Ад“.

Бери си спомни как неговата Теодора бе се простила с физическото си тяло и излетяла от купола, но нейната душа се бе устремила нагоре, към друг свят.

Останалите в купола, обаче, се устремиха към портите на Ада.

Бери си спомни как бе престоя му там. Как там той имаше друго тяло, от друга материя. Спомни си как бе устроен светът на Касул. Спомни си за повече от четирите десетилетия престой там, в един куб с Розаделия. Обаче тези десетилетия за него бяха като един миг.

Бери си спомни също как, след като бе освободен от неговата „Теодора“, която всъщност е Ники, с преродената душа на съпругата му, то всички те се устремиха към земята и по-точно в лабораторията на неговия прапрадядо МакЕван.

— Е, вече си имаме и тяло? — чу той приятен, но непознат женски глас.

— Коя сте вие? — полуизправи се Бери и продължи:

— Позната сте ми отнякъде, но не мога да се сетя веднага.

— Аз съм Ники — каза с усмивка на уста красивата девойка с дългата руса коса, стигаща почти до коленете ѝ.

— Аз трябва да съм Бери? — понечи да каже той, с нотка на въпрос, но после потвърди: — Нали! Сигурен съм, че съм Бери.

— Да, така е, скъпи! — Тя се наведе над него и нежно го целуна по челото.

— Скъпи? — стъписа се мъжът, който знаеше, че е доста стар, за да бъде наричан така от млада девойка. — Та аз съм ви почти дядо. Трябва да съм около стоте, може би. Как изглеждам? Нямам огледало.

— Хайде, хайде — каза тя, смеейки се в захлас. — Виж си ръцете, мъдрецо.

Бери ги бе видял вече и се чудеше как ли е възможно да няма никакви бръчки по тях. Те бяха ръце на млад или поне на мъж на средна възраст, а не на стар, стогодишен човек.

— Явно, дядо ми ми е подновил тялото — засмя се той. — А как изглеждам иначе? Не смея да се погледна. Кажете ми, Ники? Нали така се казвахте.

— Можеш и Теодора да ме наричаш. И престани с това да ми говориш на „Вие“.

— Теодора? — зяпна той в захлас. — Та тя си отиде още, когато бяхме в купола на Робин и Емиле. Тя замина „нагоре“. Аз „надолу“.

— Знам, глупчо! — каза красавицата и продължи: — И затова сега ще ти разкажа за мен и защо мога да се наричам пак твоята „Теодора“.

— Добре, така да бъде! — потвърди той желанието ѝ,

след което обаче добави с изпитателен тон: — Но въпреки всичко, все пак ми кажете нещо лично от нашия живот с Теодора. Тогава ще ви повярвам наистина. Започнете с това.

Девојката се замисли в течение на няколко секунди, опитвайки се да си спомни нещо от предишния живот на земята. Все нещо би трябвало да е останало в подсъзнанието ѝ. Нещо съкровено. Нещо, което никой не знаеше. Трябваше ѝ обаче интензивна „Гуру“ медитация, за да може да осъществи това желание на съмняващия се все още Бери. Този вид медитация бе развит по време на 50-те години на новия 21 век. С него се доказваха някои теории от учението на д-р Райдсема, а именно че в предишен живот си бил при всички случаи в „Рая“ или поне така наричаха мястото на живота след смъртта. Този „Рай“ се намирал извън обхвата на Земята и там царувал неговият създател.

За да можеш да „надзърнеш“ в предишен, твой живот, то трябваше да знаеш техниката на медитацията. Не всеки го можеше, но Ники бе го изучила добре от интензивните курсове, давани от потомците на докторката по психиатрия, Райдсема.

Самата докторка бе на върха на славата през 90-те години на предходния 20-ти век, когато с нейната „машина“ бе успяла да докаже съществуването на предишен живот на редица изследвани доброволци. След това тя бе заменила машината, която бе в известна степен и опасна за здравето на клиентите ѝ, с „Гуру“ медитацията.

Тази медитация се състоеше в това да можеш след изказването на определени изречения да се свържеш в Универсума, където бе светът, наречен „Рай“, и оттам да

черпиш информация. В „архивите“ на Рая винаги оставаше част от душата на всеки и се пазеше завинаги там. Всеки, който можеше да контактува с него, можеше и да „вижда“ бледи случки от предишен живот.

— Бери, ще можеш ли да затвориш очи само за минутка и след това ще те изненадам с нещо, с което да ти докажа, че съм аз, твоята „Теодора“ — попита Ники, присвивайки леко очи.

— Да, разбира се, нали ви казах вече, Ники — отговори той и вече с напълно оформило се тяло на мъж, той затвори очи и зачака с недоверие.

Девойката се отправи към тъгла на стаята и там скръсти ръце, както я бяха учили в курса, прошепвайки изречението на латински: „Magna paradisi sinu mihi fenestra“ и зачака контакта.

Ники се почувства лека и душата ѝ се освободи от тялото за секунда. За тази цяла секунда тя премина милиони километри със скорост, нямаща измерение. Намери се пред вратата на „Рая“. Там проникването бе невъзможно за никой смъртен, но с ключа, който бе по-скоро „Парола“, Ники можеше да има достъп до кадрите с преживени нейни спомени от предния си живот.

Пред „очите“ ѝ се разкри случката, която тя търсеше. Запомни я грижливо и се завърна в тялото на Ники. Това стана дори преди да изтече секундата.

Ники се засмя и се обърна.

Бери я гледаше с изцъклени очи. Той дори не ги бе и затварял. Любуваше се на прекрасното тяло на момичето. Също бе видял и как девойката за секунда понечи да падне на пода. Зарадва се, когато видя как тя се овладя и с усмивка на лице се върна и седна в края на

леглото.

— Е и? — с подигравателен тон каза Бери и добави с малко по-друг тон: — Знайте, че аз помня всичко, което сме правили с моята съпруга. Само не се опитвайте да си измисляте общи неща, случващи се с всяка двойка. Просто не ми губете времето, момиче!

— Добре! — каза Ники — Само ще ти кажа за тежкия телевизор, който падна върху ръцете ми и буквално ми премаза пръста. Тъкмо се бяхме карали с теб!? Нали? Това някой да го знае, господинчо?

Бери се замисли и леко се стъписа от казаното. Наистина имаше такава случка. Идваха и от болницата двама лекари, за да проверят състоянието на Теодора, веднага след като той бе се обадил на Бърза помощ. „Но това тя можеше да го извлече от архивите на болницата?“ — запита се той с недоверие.

Тогава на свой ред Бери запита без да отговори на въпроса на девойката:

— Добре, имате право. Така беше, но искам да знам какво казах на съпругата си преди да я напусна, след тази случка? Къде се намираше тя?

— Няма да го забравя, скъпи! — започна да говори Ники, но с насълзени очи, вперени в тавана. — Бях легнала на леглото, когато ти дойде да се сбогуваш с мен. И какво ми каза ли? Каза ми, че пак ще бъдем заедно! Така ли беше? Кой би могъл да знае за това?

Бери не бе на себе си. Как е възможно това? Как може да знае това момиче неговите тайни? Това наистина бе душата на неговата Теодора. Наистина.

Той стана от леглото, откъсвайки всички лепнати по тялото му кабели, и прегърна девойката. От очите му се отделиха сълзи, които покапаха по рамото на Ники.